

การพัฒนาสื่อภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย
ตำบลเจ๊ะบิลัง อำเภอเมือง จังหวัดสตูล

The Development of Local Malay Language Media for Assessment and Promotion
of Early Childhood Development Che Bilang Sub-district,
Mueang District, Satun Province

โสพินท์ แก้วมณี

Spoim Keawmanee

โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลเจ๊ะบิลัง
Chebilang Subdistrict Health Promotion Hospital

(Received: February 26, 2023; Revised: August 26, 2023; Accepted: August 27, 2023)

บทคัดย่อ

การวิจัยและพัฒนานี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหา พัฒนาสื่อและประเมินผลการใช้สื่อภาษามลายูท้องถิ่นแบ่งการวิจัยเป็น 3 ระยะ คือ 1) ศึกษาสภาพปัญหาโดยใช้แบบสอบถามความรู้ ทักษะและความพึงพอใจต่อการใช้สื่อและแบบประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย 2) พัฒนาสื่อภาษามลายูท้องถิ่นโดยใช้แนวคิดของ ADDIE มี 5 ขั้นตอน ได้แก่ วิเคราะห์ ออกแบบ พัฒนา นำไปใช้ และประเมินผล และ 3) ประเมินผลสัมฤทธิ์การใช้สื่อโดยใช้แบบสอบถามความรู้ ทักษะและความพึงพอใจต่อการใช้สื่อและแบบประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยจำนวน 54 และบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยจำนวน 38 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนาและสถิติ Dependent t-test ผลวิจัย พบว่า

1. สภาพปัญหาพบว่าเด็กปฐมวัยมีความครอบคลุมในการประเมินพัฒนาการร้อยละ 94.44 สมวัย ร้อยละ 72.54 สงสัยล่าช้าด้านการใช้ภาษาร้อยละ 35.71 การติดตามเยี่ยม 84.61 มีส่วนร่วม ร้อยละ 46.29 ส่วนในบุคลากรพบว่า มีระดับความรู้การใช้ภาษามลายูท้องถิ่น ร้อยละ 68.42 มีทักษะร้อยละ 81.58 และพึงพอใจต่อการใช้สื่อ ร้อยละ 65.79

2. การพัฒนาสื่อภาษามลายูท้องถิ่น โดยใช้แนวคิดของ ADDIE Model สื่อที่ได้จากการพัฒนา ได้แก่ คู่มือ E-book ภาพพลิก และการ์ดคำ

3. ผลจากการใช้สื่อภาษามลายูท้องถิ่น ในเด็กปฐมวัย พบว่า ความครอบคลุมในการประเมินพัฒนาการเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 94.44 เป็นร้อยละ 100 พัฒนาการสมวัยเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 72.54 เป็นร้อยละ 88.88 สงสัยล่าช้าด้านการใช้ภาษาลดลงจากร้อยละ 35.71 เป็นร้อยละ 7.14 ติดตามเยี่ยมเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 84.61 เป็นร้อยละ 100 มีส่วนร่วมเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 46.29 เป็นร้อยละ 81.48 ในบุคลากร พบว่าระดับความรู้ ทักษะและพึงพอใจต่อการใช้สื่อภาษามลายูท้องถิ่น หลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$)

การพัฒนาสื่อภาษามลายูท้องถิ่นควรได้รับการสนับสนุน การมีส่วนร่วมของชุมชน จะช่วยให้เกิดการบูรณาการในการสื่อสาร และควรใช้สื่อที่เหมาะสม ในการดึงดูดความสนใจ เช่น สี รูปภาพ ภาษาที่เข้าใจง่าย เพื่อให้เด็กปฐมวัยเกิดความเข้าใจและสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้ ช่วยส่งเสริมพัฒนาการและผลสัมฤทธิ์ที่ดีต่อเด็กปฐมวัย

คำสำคัญ: ภาษามลายูท้องถิ่น, สื่อภาษามลายูท้องถิ่น, การประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย

*ผู้ให้การติดต่อ (Corresponding e-mail: pond787@gmail.com เบอร์โทรศัพท์ 085-6403751)

Abstract

This research and development aimed to study the problem condition, media development of local Malay language and evaluation the media. The research was divided into 3 phases: 1) Studying the problem condition by using a knowledge questionnaire, the skills and satisfaction of media usage and the early childhood development assessment questionnaire; 2) Developing of translation media using the concept of ADDIE covering 5 steps, analyzing, designing, developing, applying and evaluating; and 3) Evaluating the use of media using a knowledge questionnaire, the skills and satisfaction of media usage and the early childhood development assessment questionnaire. The sample consisted of 54 early childhood children and 38 personnel involving in promoting early childhood development. Data were analyzed by descriptive statistics and Dependent t-test. The results revealed that:

1. Regarding the problem condition, the early childhood children had the developmental assessment covering 94.44% with having age appropriate development 72.54%, suspecting of delay in language use 35.71%, follow-up visits 84.61%, and participation 46.29%. The personnel had their knowledge level in using local Malay language 68.42%, skills 81.58%, and satisfaction with the use of media 65.79%.

2. The development of translation media using the concept of the ADDIE model included a manual, E-book, flip images and word cards.

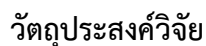
3. The results of the use of the translation media in the early childhood children showed that the coverage of developmental assessment increased from 94.44% to 100%, age-appropriate development increased from 72.54% to 88.88%, suspicion of delayed development in language usage decreased from 35.71% to 7.14%, follow-up visits increased from 84.61% to 100%, and participation increased from 46.29% to 81.48%. The personnel had their knowledge level, skills and satisfaction of using the translation media after the experiment significantly higher than before the experiment ($P < 0.05$).

The development of translation media should be encouraged. Community participation can help to integrate communication. The media should be appropriate and interesting by using colors, images, as well as appropriate and easy language to understand which the early childhood children can understand and be able to perform activities helping to promote their development and good achievements.

Keywords: Local Malay, translation media, Early Childhood Development Assessment

บทนำ

สตูล เป็นจังหวัดที่มีวัฒนธรรม และวิถีการดำเนินชีวิตเช่นเดียวกับสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเฉพาะวัฒนธรรมในเรื่องวิถีการดำเนินชีวิต ความเป็นอยู่ของประชากร เป็นแบบสังคมพหุลักษณะ มีวัฒนธรรมและประเพณีที่หลากหลาย ทั้งเชื้อสายไทย จีนและมลายู อีกทั้งบางพื้นที่ยังมีการใช้วัฒนธรรมด้านภาษามลายูท้องถิ่นในการพูดคุยสื่อสาร โดยเฉพาะในเขตอำเภอเมืองสตูล ซึ่งได้แก่ ตำบลเจ๊ะบิลัง ตำบลบ้านควน ตำบลปูลู และตำบลตันหยงโป พบว่าประชาชนยังใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในการสื่อสารร้อยละ 70 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของศอลาฮุดดีน สماعيل (2561) ได้ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษามลายูในภาษาไทยถิ่นใต้สตูลพบว่า อำเภอเมืองมีการใช้คำศัพท์ภาษามลายูมากที่สุด ร้อยละ 27 รองลงมา อำเภอควนโดน ร้อยละ 23.42 และ อำเภอลงบุรี ร้อยละ 19.3 การใช้ภาษาจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจ การเข้าถึง รวมทั้งเกิดประโยชน์ต่อประชาชนในพื้นที่ ซึ่งต้องมีความสอดคล้อง เหมาะสมกับ

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาปัญหา สถานการณ์ ในเรื่องการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในพื้นที่และการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ 1) เด็กปฐมวัยที่มีอายุ 30 เดือน 42 เดือนและ 60 เดือน มีชื่ออยู่ในทะเบียนราษฎร์และพักอาศัยอยู่ในพื้นที่ ตำบลเจ๊ะบิลัง อำเภอมือ จังหวัดสตูล จำนวน 153 คน 2) บุคลากรในพื้นที่ ตำบลเจ๊ะบิลัง อำเภอมือ จังหวัดสตูล จำนวน 59 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ 1) เด็กปฐมวัยที่มีอายุ 30 เดือน 42 เดือนและ 60 เดือน มีชื่ออยู่ในทะเบียนราษฎร์และพักอาศัยอยู่ในพื้นที่ ตำบลเจ๊ะบิลัง อำเภอมือ จังหวัดสตูล คัดเลือกกลุ่มแบบเฉพาะเจาะจง เป็นเด็กปฐมวัยที่มีรายชื่อเด็กที่ตรวจพัฒนาการในช่วง กรกฎาคม - ธันวาคม 2564 สื่อสารด้วยภาษามลายูท้องถิ่น สามารถติดต่อสื่อสารได้สะดวก จำนวน 54 คน 2) บุคลากรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย เลือกแบบเฉพาะเจาะจง เป็นบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็ก ปฏิบัติงานอยู่ในพื้นที่ ตำบลเจ๊ะบิลัง อำเภอมือ จังหวัดสตูลในช่วง มีนาคม- ธันวาคม 2564 มีความสนใจและยินดีเข้าร่วมวิจัยในครั้งนี้ ติดต่อสื่อสารได้สะดวก จำนวน 38 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัยด้วยคู่มือ DSPM มี 5 ด้าน ได้แก่ การเคลื่อนไหว(GM) กล้ามเนื้อมัดเล็กและสติปัญญา(FM) การเข้าใจภาษา(RL) การใช้ภาษา(EL) การช่วยเหลือตนเองและการเข้าสังคม(PS)
2. แบบบันทึกพฤติกรรมที่มีส่วนร่วมในการประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย จำนวน 10 ข้อเป็นมาตรวัด มี 3 ระดับ คือ มีส่วนร่วมมาก มีส่วนร่วมปานกลาง และมีส่วนร่วมน้อย
3. แบบประเมินความรู้การสื่อสารด้วยภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมจำนวน 10 ข้อเป็นแบบลักษณะคำตอบแบบเลือกตอบ มี 2 ระดับคือ ใช่ ไม่ใช่ ตอบถูก 1 ข้อ ได้ 1 คะแนน ตอบผิด 1 ข้อได้ 0 คะแนน
4. แบบประเมินทักษะการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ของบุคลากรจำนวน 10 ข้อเป็นมาตรวัด มี 3 ระดับ คือทักษะมาก ทักษะปานกลาง และทักษะน้อย
5. แบบประเมินความพึงพอใจการใช้ภาษามลายูท้องถิ่น ในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยของบุคลากร จำนวน 10 ข้อ เป็นมาตรวัด มี 3 ระดับ คือพึงพอใจมาก พึงพอใจปานกลางและพึงพอใจน้อย

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่สร้างขึ้น ผ่านการตรวจสอบและพิจารณาก่อนนำไปใช้เสนอแก่ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ผ่านการตรวจสอบและพัฒนาให้นำไปใช้ในพื้นที่ใกล้เคียงในตำบลโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลหนองโปลา ผลการตรวจสอบและพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญพบว่า ดัชนีความสอดคล้องได้ค่าระหว่าง .67 – 1.00 เมื่อนำเครื่องมือไปใช้แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของแบบสอบถามความรู้การสื่อสารด้วยภาษามลายูท้องถิ่นได้ค่า Kuder Richardson 20 เท่ากับ .73 แบบสอบถามด้านพฤติกรรมที่มีส่วนร่วม ทักษะการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นและความ พึงพอใจใช้ภาษามลายูท้องถิ่น ได้ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .71, .72 และ .73 ตามลำดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้อธิบายชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ประโยชน์จากการเก็บข้อมูล รวมทั้งทำการขอความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย นัดวันเวลาและสถานที่ ในการเก็บข้อมูลแต่ละครั้งใช้สถานที่บ้าน ชุมชน และโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลเจ๊ะบิลัง การเก็บข้อมูล การประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย พฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการประเมินพัฒนาการของเด็กปฐมวัย จำนวน 54 คน และ การเก็บข้อมูลในเรื่องความรู้ ทักษะ ความพึงพอใจต่อชุดเครื่องมือของบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย จำนวน 38 คน เป็นการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง การประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย ใช้สถิติ เชิงพรรณนา (descriptive analysis) ได้แก่ แจกแจงความถี่เป็นจำนวนร้อยละ

2. แบบประเมินพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย แบบทดสอบความรู้, ทักษะ ความพึงพอใจต่อการใช้อุปกรณ์แปลภาษาในการประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัยใช้สถิติแจกแจงความถี่เป็นจำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ระยะที่ 2 พัฒนาสื่อภาษามัลติมีเดียเพื่อการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย

ผู้วิจัยได้การนำข้อมูลจากการทบทวนเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สภาพปัญหาสถานการณ์ ในเรื่องการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยและออกแบบบทเรียนตามแนวทาง ADDIE Model (Seels and Glasgow, 1998) มาใช้ในการพัฒนาสื่อดังนี้

1. วิเคราะห์สภาพปัญหาสถานการณ์ (Analyze) การใช้ภาษามัลติมีเดียเพื่อการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยและบุคลากร ที่ผ่านมา รวบรวมข้อมูลปัญหาและความต้องการและสรุป เพื่อใช้เป็นข้อมูลเชื่อมโยงการแก้ปัญหาและพัฒนา รูปแบบของสื่อ ทบทวนวรรณกรรมและเอกสาร วิชาการที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดเนื้อหา ของสื่อความรู้ ที่เหมาะสม

2. ขั้นตอนการออกแบบ (Design Phase) โดยวิธีระดมสมองจากผู้เชี่ยวชาญด้านการใช้ภาษามัลติมีเดียจาก ล่าม จิตอาสา และผู้เชี่ยวชาญทางด้านการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย จำนวน 3 ท่านเพื่อให้ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ ต่อองค์ประกอบสื่อและ รูปแบบ กิจกรรมการพัฒนา การวัดและการประเมินผล ดังนี้

2.1 กำหนดรูปแบบและประเภทของเครื่องมือสื่อ ได้แก่ คู่มือ, E-book ,ภาพพลิก ,การ์ดคำ โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1.1. E-book เป็นสื่อภาษามัลติมีเดียที่ใช้ในการสื่อสารในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ที่สร้างขึ้นด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ มีลักษณะเป็นเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ เป็นแฟ้มข้อมูลที่สามารถอ่านเอกสารผ่านทางหน้าจอคอมพิวเตอร์ และโทรศัพท์เคลื่อนที่ ทั้งในระบบออฟไลน์และออนไลน์

2.1.2. ภาพพลิก เป็นสื่อภาษามัลติมีเดียที่ใช้ในการสื่อสารในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ประกอบด้วย ทัศนวิสัยที่เป็นชุดของภาพ ตัวอักษร เนื้อหาที่น่าสนใจและเข้าใจง่าย ซึ่งนำมารวมเข้าเป็นเรื่องราวให้มีความต่อเนื่องสัมพันธ์กันตั้งแต่ต้นจนจบ จำนวนประมาณ 10-15 แผ่น โดยภาพพลิกใช้ป็นสื่อ คู่มือและใช้กับกลุ่มที่มีขนาดไม่เกิน 20-30 คน

2.1.3. การ์ดคำเป็นสื่อภาษามัลติมีเดียที่ใช้ในการสื่อสารในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ในรูปแบบกระดาษ โดยจะประกอบไปด้วย เนื้อหาคำศัพท์ภาษามัลติมีเดียสั้นๆ มีรูปภาพ สีสน เพื่อให้จดจำ เข้าใจง่ายและกระตุ้นความสนใจทั้งผู้ใช้และผู้อ่าน

2.2 เขียนเค้าโครงการพัฒนาสื่อภาษามัลติมีเดียเพื่อการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย นำเสนอ ผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา การใช้ภาษา และการใช้ภาพประกอบเพื่อให้น่าสนใจ

2.3 ออกแบบลำดับข้อมูล สื่อภาษามัลติมีเดียเพื่อการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ได้แก่ คู่มือ , E-book,การ์ดคำ

2.4 นำสื่อที่ได้เสนอผู้เชี่ยวชาญ ล่ามภาษามัลติมีเดีย จิตอาสา และผู้เชี่ยวชาญทางด้านการส่งเสริมพัฒนาการเด็ก ปฐมวัย ตรวจสอบความเหมาะสมด้านเนื้อหา และปรับแก้ตาม คำแนะนำ

3. ขั้นการพัฒนา (D : Development) สร้างแบบประเมินคุณภาพสื่อและประเมินคุณภาพและประสิทธิภาพของสื่อ ตรวจสอบ ความถูกต้องและปรับปรุงแบบชุดเครื่องมือตามคำแนะนำของ ผู้ทรงคุณวุฒิ

4. ขั้นตอนการนำไปใช้ (Implementation Phase) หลังจากปรับปรุงตามคำแนะนำ ของผู้เชี่ยวชาญ แล้ว จึงนำสื่อภาษามลายูท้องถิ่น ไปทดสอบใช้ในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ที่โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลยางโป เพื่อศึกษาความเป็นไปได้และกระบวนการนำไปใช้จริงในพื้นที่หมู่ที่ 1 หมู่ที่ 2 และหมู่ที่ 5 ตำบลเจ๊ะบิลัง การพัฒนาสื่อภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยเป็นการนำข้อมูลจากการทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ออกแบบบทเรียนตามแนวทาง ADDIE Model (Seels and Glasgow, 1998) ตั้งแต่ศึกษาสภาพปัญหาสถานการณ์การ การประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยจากการศึกษาขั้นตอนที่ 1 มาพัฒนาสื่อ โดยจัดกิจกรรมรูปแบบพัฒนาสื่อ และตรวจสอบความเที่ยงตรงของสื่อโดยนำรูปแบบไประดมสมองเพื่อให้ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะจากกลุ่ม จำนวน 2 คน เจ้าหน้าที่สาธารณสุขผู้รับผิดชอบงานส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดจำนวน 1 คน โรงพยาบาลสตูลจำนวน 1 คน สำนักงานสาธารณสุขอำเภอจำนวน 1 คน โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล 2 คน รวม 7 คน จากนั้นปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ และนำไปตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ปรับปรุงแก้ไข สื่อตามข้อเสนอแนะ ก่อนนำไปทดลองใช้ โดยดำเนินการขั้นตอนที่ 1 เดือน เมษายน –มิถุนายน 2564 และนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่ระหว่างเดือนกรกฎาคม – ธันวาคม 2564

ระยะที่ 3 ประเมินผลการใช้สื่อภาษามลายูท้องถิ่น ในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ตำบลเจ๊ะบิลัง อำเภอเมือง จังหวัดสตูล ผู้วิจัยประเมินผลการใช้สื่อภาษามลายูท้องถิ่นโดยการประเมินผลก่อนและหลังการใช้สื่อ และใช้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวกัน (One Group Pretest-posttest Design) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ 1) เด็กปฐมวัยที่มีอายุ 30 เดือน 42 เดือนและ 60 เดือน มีชื่ออยู่ในทะเบียนราษฎร์และพักอาศัยอยู่ในพื้นที่ ต.เจ๊ะบิลัง อ.เมือง จ.สตูล จำนวน 153 คน 2) บุคลากรในพื้นที่ ตำบลเจ๊ะบิลัง อำเภอเมือง จังหวัดสตูล จำนวน 59 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ 1) เด็กปฐมวัยที่มีอายุ 30 เดือน 42 เดือนและ 60 เดือน มีชื่ออยู่ในทะเบียนราษฎร์และพักอาศัยอยู่ในพื้นที่ ตำบลเจ๊ะบิลัง อำเภอเมือง จังหวัดสตูล คัดเลือกกลุ่มแบบเฉพาะเจาะจง เป็นเด็กปฐมวัยที่มีรายชื่อเด็กที่ตรวจพัฒนาการในช่วง กรกฎาคม- ธันวาคม 2564 สื่อสารด้วยภาษามลายูท้องถิ่น สามารถติดต่อสื่อสารได้สะดวกจำนวน 54 คน และ 2) บุคลากรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย คัดเลือกกลุ่มแบบเฉพาะเจาะจง เป็นบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็ก ปฏิบัติงานอยู่ในพื้นที่ ต.เจ๊ะบิลัง อ.เมือง จ.สตูล ในช่วง มีนาคม- ธันวาคม 2564 มีความสมัครใจและยินดีเข้าร่วมวิจัยในครั้งนี้ ติดต่อสื่อสารได้สะดวกจำนวน 38 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัยด้วยคู่มือ DSPM มี 5 ด้าน ได้แก่ การเคลื่อนไหว(GM) กล้ามเนื้อมัดเล็กและสติปัญญา (FM) การเข้าใจภาษา (R) การใช้ภาษา (E) การช่วยเหลือตนเองและการเข้าสังคม (PS)

2. แบบบันทึกพฤติกรรมการณ์มีส่วนร่วมในการประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย จำนวน 10 ข้อเป็นมาตรวัด มี 3 ระดับ คือ มีส่วนร่วมมาก มีส่วนร่วมปานกลาง และมีส่วนร่วมน้อย

3. แบบประเมินความรู้การสื่อสารด้วยภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมจำนวน 10 ข้อเป็นแบบลักษณะคำตอบแบบเลือกตอบ มี 2 ระดับคือ ใช่ ไม่ใช่ ตอบถูก 1 ข้อ ได้ 1 คะแนน ตอบผิด 1 ข้อได้ 0 คะแนน

4. แบบประเมินทักษะการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ของบุคลากร จำนวน 10 ข้อเป็นมาตรวัด มี 3 ระดับ คือทักษะมาก ทักษะปานกลาง และทักษะน้อย

5. แบบประเมินความพึงพอใจการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยของบุคลากรจำนวน 10 ข้อ เป็นมาตรวัด มี 3 ระดับ คือ พึงพอใจมาก พึงพอใจปานกลาง และพึงพอใจน้อย

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่สร้างขึ้น ผ่านการตรวจสอบและพิจารณาก่อนนำไปใช้เสนอแก่ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ผ่านการตรวจสอบและพัฒนา ก่อนนำไปใช้ในพื้นที่ใกล้เคียงในตำบลโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลยางโป ผลการ

ตรวจสอบและพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญพบว่า ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง .67-1.00 เมื่อนำเครื่องมือไปใช้แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม แบบสอบถามความรู้การสื่อสารด้วยภาษามลายูท้องถิ่นได้ค่า Kuder Richardson 20 เท่ากับ .73 แบบสอบถามด้านพฤติกรรมการณ์มีส่วนร่วม ทักษะการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นและความพึงพอใจใช้ภาษามลายูท้องถิ่น ได้ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .71, .72 และ .73 ตามลำดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยทำหนังสือถึงหน่วยงานและผู้ที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งอธิบายชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ประโยชน์จากการเก็บข้อมูล รวมทั้งทำการขอความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย นัดวันเวลาและสถานที่ ในการเก็บข้อมูลแต่ละครั้ง ใช้สถานที่บ้าน ชุมชน และโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลเจ๊ะบิลัง

ขั้นทดลอง

ผู้วิจัยมีการเก็บข้อมูลก่อนและหลังพัฒนาสื่อระหว่างวันที่ 1 กรกฎาคม -31 ธันวาคม 2564 โดยใช้แบบประเมินพัฒนาการ แบบบันทึกพฤติกรรมการณ์มีส่วนร่วมของเด็กปฐมวัย ส่วนการเก็บข้อมูลของบุคลากรใช้แบบสอบถามในเรื่องความรู้ ทักษะ ความพึงพอใจต่อชุดเครื่องมือ เก็บข้อมูลก่อนทดลองใช้สื่อ มีระยะเวลา 2 สัปดาห์ ก่อนการทดลองใช้สื่อมีการอบรมให้ความรู้ในเรื่องการใช้สื่อภาษามลายูท้องถิ่นแก่บุคลากรเพื่อนำไปใช้ในการประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย โดยมีรายละเอียดการใช้สื่อดังนี้

1. E- Book เป็นสื่อออนไลน์อิเล็กทรอนิกส์ สามารถเปิดใช้ได้บนคอมพิวเตอร์พกพา หรืออุปกรณ์มือถือ ใช้ในการสื่อสารทั้งในและนอกสถานที่สำหรับบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย
2. ภาพพลิก เป็นชุดสื่อสารในรูปแบบภาพและตัวอักษร เหมาะสำหรับบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย โดยใช้กับกลุ่มที่มีขนาดไม่เกิน 20-30 คน
3. การ์ดคำ เป็นชุดสื่อสารในรูปแบบกระดาษภาพใบเล็กๆ ใช้พกพาในการสื่อสารระหว่างการเยี่ยมบ้าน สำหรับบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย

ขั้นหลังการทดลอง

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้เครื่องมือแบบประเมินและแบบสอบถาม ฉบับเดียวกันทั้งก่อนและหลังทดลอง โดยมีระยะเวลาห่างกัน 6 เดือน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง และประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) ได้แก่ แจกแจงความถี่เป็นจำนวนร้อยละ
2. วิเคราะห์พฤติกรรมการณ์มีส่วนร่วมในการประเมินพัฒนาการ ความรู้ ทักษะ ความพึงพอใจต่อการใช้ชุดเครื่องมือแปลภาษา ใช้สถิติแจกแจงความถี่เป็นจำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์การพัฒนาสื่อภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ตำบลเจ๊ะบิลังอำเภอเมือง จังหวัดสตูล ใช้สถิติ Pair t-test

จริยธรรมการวิจัย

ผู้วิจัยเสนอโครงร่างวิจัยต่อคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการศึกษาวิจัยในมนุษย์ โดยคณะกรรมการสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสตูลเพื่อพิจารณาอนุญาตก่อนการวิจัยเมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2564 เลขที่ ET-ST004/2564

ผลการวิจัย

1. ปัญหาและสถานการณ์การประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยในพื้นที่

1.1 ศึกษาปัญหาและสถานการณ์การประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยในพื้นที่

1.1.1. กลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัยจำนวน 54 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 61.12 นับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ 100 ช่วงอายุ 42 เดือน ร้อยละ 38.88 ผู้เลี้ยงดูเป็นบิดามารดา ร้อยละ 61.12 มีพี่น้องจำนวน 2 คน ร้อยละ 79.4 ผลการประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย ก่อนพัฒนา มีความครอบคลุม ร้อยละ 94.44 มีพัฒนาการสมวัย ร้อยละ 72.54 ได้รับการติดตามเยี่ยม ร้อยละ 84.61 และพบว่าเด็กมีพัฒนาการสงสัยล่าช้ามากที่สุดด้านการใช้ภาษา (EL) ร้อยละ 35.71 ส่วนการมีส่วนร่วมของเด็กปฐมวัยในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการ พบว่าเด็กปฐมวัยมีส่วนร่วมในระดับต่ำ มากที่สุดคิดเป็น ร้อยละ 46.29 รองลงมาคือระดับปานกลาง ร้อยละ 41.17 และระดับดี ร้อยละ 14.81

1.1.2. กลุ่มตัวอย่างบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยจำนวน 38 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 73.7 นับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ 68.64 ช่วงอายุ 31 - 40 ปี ร้อยละ 39.50 มีสถานภาพสมรสอยู่ด้วยกัน ร้อยละ 52.6 การศึกษาปริญญาตรีหรือสูงกว่า 34.33 ประกอบอาชีพข้าราชการ ร้อยละ 52.6 มีรายได้ต่อเดือน ในช่วง 15,000 ขึ้นไป ร้อยละ 52.6 และบทบาทในชุมชนคือ อสม. ร้อยละ 47.4

1.2 การศึกษาสภาพปัญหาการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นของบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยก่อนพัฒนา พบว่าบุคลากรมีความรู้ในเรื่องการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในระดับน้อยมากที่สุด ร้อยละ 68.42 รองลงมา คือ ระดับปานกลาง ร้อยละ 26.32 และมีความรู้ระดับดี ร้อยละ 5.26 ด้านทักษะการใช้ภาษามลายูท้องถิ่น พบว่าบุคลากรมีทักษะการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นระดับต่ำมากที่สุด ร้อยละ 81.58.4 รองลงมาคือระดับปานกลาง ร้อยละ 18.42 ส่วนความพึงพอใจต่อการใช้สื่อ พบว่าบุคลากรมีความพึงพอใจระดับน้อย มากที่สุด ร้อยละ 65.79 รองลงมาคือพึงพอใจระดับปานกลาง ร้อยละ 34.21

2. ผลการพัฒนาสื่อภาษามลายูท้องถิ่นในประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ผลที่ได้จากการพัฒนาทำให้มีสื่อภาษามลายูท้องถิ่น ที่ใช้ในการสื่อสารในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ให้กับบุคลากร ทั้งในสถานบริการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก และโรงเรียนประถมศึกษาในพื้นที่ โดยมีเนื้อหาสาระรายละเอียดของสื่อประกอบไปด้วยรูปภาพและคำศัพท์มลายูท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยแต่ละช่วงวัยและพัฒนาการด้านต่างๆ ได้แก่ คู่มือแปลภาษามลายูท้องถิ่นเจ๊ะบิลัง E-book ภาพพลิก และการ์ดคำ

3. ประเมินผลการพัฒนาสื่อภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ตำบลเจ๊ะบิลัง อำเภอเมือง จังหวัดสตูล

3.1 ประเมินผลการพัฒนาสื่อภาษามลายูท้องถิ่นในเด็กปฐมวัย จำนวน 38 คน

ตาราง 1 แสดงผลพัฒนาการสงสัยล่าช้าในแต่ละด้านของเด็กปฐมวัย ตำบลเจ๊ะบิลัง อำเภอเมือง จังหวัดสตูล

ด้าน GM		ด้าน FM		ด้าน RL		ด้าน EL		ด้าน PS	
ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง
14.28	7.14	7.14	7.14	28.57	7.14	35.71	7.14	14.28	7.14

ที่มา ; จากรายงานผลการตรวจประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัยของสถานบริการ(HDC)

จากตาราง 1 ผลการประเมินพัฒนาการในแต่ละด้านของเด็กปฐมวัย ตำบลเจ๊ะบิลัง อำเภอเมือง จังหวัดสตูล พบว่าเด็กปฐมวัยมีพัฒนาการสงสัยล่าช้าการใช้ภาษา (EL)มากที่สุด ร้อยละ 35.71 หลังทดลองสงสัยล่าช้าการใช้ภาษา (EL) ร้อยละ 7.14

ตาราง 2 ผลการมีส่วนร่วมของเด็กปฐมวัยในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการตำบลเจ๊ะบิลัง อำเภอเมือง จังหวัดสตูล

ระดับการมีส่วนร่วมของเด็กปฐมวัย	ก่อนการทดลอง		หลังทดลอง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับน้อย (<60%)	25	46.29	3	5.55
ระดับปานกลาง (ร้อยละ 60%-80%)	21	41.17	7	12.96
ระดับมาก(>80%)	8	14.81	44	81.48

รวม	51	100.0	54	100.0
-----	----	-------	----	-------

จากตาราง 2 ข้อมูลการมีส่วนร่วมของเด็กปฐมวัยในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย พบว่าก่อนพัฒนาเด็กปฐมวัยมีส่วนร่วมในระดับน้อยมากที่สุด ร้อยละ 46.29 รองลงมาคือระดับปานกลาง ร้อยละ 41.17 และระดับมาก ร้อยละ 14.81 หลังพัฒนามีส่วนร่วมระดับมากที่สุด ร้อยละ 81.48 รองลงมาคือระดับปานกลาง ร้อยละ 12.96 และในระดับน้อย ร้อยละ 5.55

3.2 ประเมินผลจากบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย จำนวน 38 คน

ตาราง 3 ผลการประเมินสื่อภาษามลายูท้องถิ่นในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ตำบลเจ๊ะบิลัง อำเภอมือเือง จังหวัดสตูล จากบุคลากร

ผลการประเมิน	ระดับ	ก่อนการทดลอง		หลังทดลอง	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.ความรู้ในการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย	น้อย (<60%)	26	68.42	0	0.00
	ปานกลาง(60%-80%)	10	26.32	3	7.89
	มาก(>80%)	2	5.26	35	92.11
2.ทักษะในการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย	น้อย(<60%)	31	81.58	0	0
	ปานกลาง(60%-80%)	7	18.42	3	7.89
	มาก(>80%)	0	0	35	92.11
3.ความพึงพอใจการใช้สื่อภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินพัฒนาการ	น้อย(<60%)	25	65.79	0	0
	ปานกลาง (60%-80%)	13	34.21	2	5.26
	มาก(>80%)	0	0	36	94.74

จากตาราง 3 ผลการประเมินการพัฒนาสื่อภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ของบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยจำนวน 38 คน ด้านความรู้พบว่าการพัฒนาบุคลากรมีความรู้ในการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยในระดับน้อยมากที่สุด ร้อยละ 68.42 หลังการพัฒนาบุคลากรมีความรู้ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 92.11 ด้านทักษะการใช้ภาษามลายูท้องถิ่น พบว่าการพัฒนาบุคลากรมีทักษะการใช้ภาษา ระดับน้อยมากที่สุด ร้อยละ 81.58 หลังพัฒนามีทักษะการใช้ระดับมากที่สุด ร้อยละ 92.11 ส่วนความพึงพอใจต่อการใช้สื่อภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ก่อนพัฒนาบุคลากรมีความพึงพอใจระดับน้อย มากที่สุด ร้อยละ 65.79 หลังพัฒนาบุคลากรมีความพึงพอใจระดับมากที่สุด ร้อยละ 94.74

ตาราง 4 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การพัฒนาสื่อภาษามลายูท้องถิ่นในประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ของบุคลากร จำนวน 38 คน

ผลการประเมิน	n	M	SD	t	df	p-value (1-tailed)
ความรู้ในการใช้ภาษามลายูท้องถิ่น						
ก่อนพัฒนา	38	5.00	1.71	-11.753	37	<.001
หลังพัฒนา	38	9.55	1.14			
ทักษะการใช้ภาษามลายูท้องถิ่น						

ก่อนพัฒนา	38	13.13	3.08	-26.071	37	<.001
หลังพัฒนา	38	27.76	2.16			
ความพึงพอใจต่อการใช้สื่อภาษามลายูท้องถิ่น						
ก่อนพัฒนา	38	13.07	3.12	-26.993	37	<.001
หลังพัฒนา	38	28.15	2.00			

จากตาราง 4 การเปรียบเทียบผลการพัฒนาสื่อภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยของบุคลากร จำนวน 38 คน ด้านความรู้ในการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยพบว่า หลังพัฒนาพัฒนา (M=9.55, SD=1.14) สูงกว่าก่อนพัฒนา (M=5.00, SD=1.71) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ด้านทักษะการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยพบว่า หลังพัฒนาพัฒนา (M=27.76, SD=2.16) สูงกว่าก่อนพัฒนา (M=13.13, SD=3.08) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ด้านความพึงพอใจต่อการใช้สื่อภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยพบว่า หลังพัฒนาพัฒนา (M=28.15, SD=2.00) สูงกว่าก่อนพัฒนา (M=13.07, SD=3.12) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

อภิปรายผล

1. ศึกษาปัญหาและสถานการณ์ผลการประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย พบว่ามีความครอบคลุม ร้อยละ 94.44 และมีพัฒนานาการสมวัย ร้อยละ 72.54 และได้รับการติดตามเยี่ยมเพียง ร้อยละ 84.61 ซึ่งผลงานยังต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานและยังไม่ได้ตามเป้าหมายที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด โดยพบว่าเด็กปฐมวัยส่วนใหญ่มีพัฒนาการสงสัยล่าช้ามากที่สุดด้านการใช้ภาษา (EL) ร้อยละ 35.71 ดังนั้นการสื่อสารกับเด็กปฐมวัยควรใช้สื่อที่เหมาะสม ภาษาที่เข้าใจง่ายเพื่อให้เด็กปฐมวัยเกิดความเข้าใจและสามารถปฏิบัติ กิจกรรมได้ ช่วยส่งผลสัมฤทธิ์ที่ดีต่อเด็กปฐมวัย ซึ่งสอดคล้องกับชฎาภรณ์ ชื่นตา, สุภาพร แก้วใส, สมจิต แซ่ลิ่ม, เพียงนคร คำผา (2561) ที่พบว่า เด็กปฐมวัย ส่วนมากไม่ได้รับการเฝ้าระวังและส่งเสริมพัฒนาการ จากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมีคุณภาพและครอบคลุมทุกคนและสอดคล้องกับผลการศึกษาของสุวิไล เปรมศรีรัตน (2562) การทดสอบทักษะความสามารถในการอ่านและเข้าใจในภาษาต่างๆ ของคนในพื้นที่ก็ถือว่ามีความสำคัญ เนื่องจากผลที่ได้จากการทดสอบสามารถไปใช้ ประโยชน์ในด้านต่างๆ เช่น เป็นข้อมูลสำหรับการวางแผนของหน่วยงานต่างๆในการใช้สื่อท้องถิ่นในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ให้มีประสิทธิภาพในการสื่อสาร อีกทั้งยังเป็น ข้อมูลสำหรับการวางแผนการผลิตสื่อต่างๆ ให้กับผู้ผลิตสื่อท้องถิ่นในพื้นที่และให้สอดคล้องต่อความต้องการและทักษะของผู้รับสารในท้องถิ่นมากขึ้น

ส่วนการมีส่วนร่วมในการประเมินพบว่าเด็กปฐมวัยมีส่วนร่วมในระดับต่ำ มากที่สุดคิดเป็น ร้อยละ 46.29 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ปรัชญนันท์ นิลสุข และนพพร พะพรมณี (2553) สื่อและเทคโนโลยีการศึกษามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการศึกษา โดยเฉพาะในสามจังหวัดชายแดนใต้ เพราะเป็นพื้นที่พิเศษที่มีปัญหาอย่างต่อเนื่องยาวนานและจะยังมีต่อไปปัญหาหลักจากความคลาดเคลื่อนในประวัติศาสตร์ ศาสนาและการศึกษา โดยเฉพาะภาษาไทยของคนในพื้นที่ทำให้เป็นโจทย์สำคัญของสื่อและเทคโนโลยีการศึกษาที่จะเป็นสื่อกลางในการพัฒนาครูและนักเรียนให้มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องให้เข้าใจศาสนาอย่างทอ่งแท้และหัวใจสำคัญคือสามารถสื่อสาร

2. การศึกษาปัญหาการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยของบุคลากรในพื้นที่ กลุ่มตัวอย่างคือบุคลากร จำนวน 38 คน ก่อนพัฒนาพบว่าบุคลากรมีความรู้ในเรื่องการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยในระดับน้อยมากที่สุด ร้อยละ 68.42 ด้านทักษะ พบว่าบุคลากรมีทักษะการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นระดับต่ำมากที่สุด ร้อยละ 81.58.4 ส่วนความพึงพอใจต่อการใช้สื่อภาษามลายูท้องถิ่น พบว่าบุคลากรมีความพึงพอใจระดับน้อย มากที่สุด ร้อยละ 65.79 ซึ่งควรมีการเตรียมความพร้อมให้กับบุคลากรที่จะบรรจุและกำลังย้ายมาปฏิบัติงานในพื้นที่ให้มีความพร้อมในการสื่อสารภาษามลายูท้องถิ่นก่อนปฏิบัติงาน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสุวิไล เปรมศรีรัตน (2562) การทดสอบทักษะความสามารถในการอ่านและเข้าใจในภาษาต่างๆ ของคนในพื้นที่ก็ถือว่ามีความสำคัญ เนื่องจากผลที่ได้จากการทดสอบสามารถไปใช้ ประโยชน์ในด้านต่างๆ เช่น เป็นข้อมูลสำหรับการวางแผน

ของหน่วยงานต่างๆในการใช้สื่อ ท้องถิ่นในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ให้มีประสิทธิภาพในการสื่อสาร อีกทั้งยังเป็นข้อมูลสำหรับการวางแผนการผลิตสื่อต่างๆ ให้กับผู้ผลิตสื่อท้องถิ่นในพื้นที่และให้สอดคล้องต่อความต้องการและทักษะของผู้รับสารในท้องถิ่นมากขึ้น

ผลที่ได้การพัฒนาสื่อภาษามลายูท้องถิ่น ตามแนวทาง ADDIE Model ทำให้มีสื่อภาษามลายูท้องถิ่นที่เป็นคู่มือE-book ,ภาพพลิก และการรณรงค์ โดยมีเนื้อหาสาระละเอียดของสื่อประกอบด้วย รูปภาพและคำศัพท์มลายูท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับการประเพณีและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยแต่ละช่วงวัยและพัฒนาการด้านต่างๆ และพบว่า ผู้เข้าร่วมกิจกรรมส่วนใหญ่ให้ความสำคัญและเข้าร่วมกิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 100 โดยมีกิจกรรมพัฒนาความรู้ ทักษะในการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในการประเพณีและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย และพบว่า สื่อภาษามลายูท้องถิ่นที่นำไปใช้มีความสอดคล้อง เหมาะสม กับบริบทวิถีชีวิตวัฒนธรรม ช่วยส่งเสริมบุคลากรในพื้นที่ ให้มีความรู้ ความเข้าใจ และมีทักษะในการสื่อสารในมิติใหม่ แต่ควรพัฒนาสื่อภาษามลายูท้องถิ่นให้ดึงดูดความสนใจ เช่น สื่อสำเร็จรูป สื่ออิเล็กทรอนิกส์ การใช้สี รูปภาพ เสียงในการประกอบสื่อ รวมทั้งหน่วยงานด้านการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยในสถานบริการสาธารณสุข ศูนย์เด็กเล็ก โรงเรียนประถมศึกษา ควรส่งเสริมขยายผลการพัฒนาสื่อไปยังพื้นที่อื่นๆที่มีบริบทคล้ายๆ อย่างเต็มรูปแบบ และสนับสนุนการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนจะช่วยให้เกิดการบูรณาการที่สอดคล้องกับวิถีชีวิต อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเชื่อมโยงกับความรู้สมัยใหม่ และสร้างความเข้มแข็งทั้งทางด้านภาษาไทยและภาษามลายูท้องถิ่นของเด็กปฐมวัยของประเทศไทยในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสุวิไล เปรมศรีรัตน์ (2562) การทดสอบทักษะความสามารถในการอ่านและเข้าใจในภาษาต่างๆ ของคนในพื้นที่ก็ถือว่ามีความสำคัญ เนื่องจากผลที่ได้จากการทดสอบสามารถไปใช้ ประโยชน์ในด้านต่างๆ เช่น เป็นข้อมูลสำหรับการวางแผนของหน่วยงานต่างๆในการใช้สื่อ ท้องถิ่นในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ให้มีประสิทธิภาพในการสื่อสาร อีกทั้งยังเป็น ข้อมูลสำหรับการวางแผนการผลิตสื่อต่างๆ ให้กับผู้ผลิตสื่อท้องถิ่นในพื้นที่และให้สอดคล้องต่อความต้องการและทักษะของผู้รับสารในท้องถิ่นมากขึ้น และสอดคล้องกับการศึกษาของศิริกัญญา ฤทธิ์แปลก (2559) ที่พบว่า การส่งเสริมพัฒนาการเด็กโดยครอบครัวและชุมชนมีส่วนร่วมส่งผลให้ครอบครัวมีระดับความรู้ในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กในระดับสูง

การประเมินประเมินผลการพัฒนาสื่อภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย มีการนำเสนอคุณลักษณะของประชากรกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ เด็กปฐมวัยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยโดยมีข้อมูลตัวแปรก่อนพัฒนาและหลังการพัฒนา ดังนี้

ผลการประเมินเด็กปฐมวัย จากการประเมินผลเด็กปฐมวัยจำนวน 54 คน ด้านความครอบคลุม พบว่า ก่อนพัฒนาความครอบคลุม ร้อยละ 94.44 หลังพัฒนาร้อยละ 100 ด้านพัฒนาสมวัยพบว่า ก่อนพัฒนาเด็กปฐมวัยมีพัฒนาการสมวัย ร้อยละ 72.54 หลังพัฒนาเด็กปฐมวัย มีพัฒนาการสมวัยร้อยละ 88.88 และพบว่า ก่อนพัฒนาเด็กปฐมวัยมีพัฒนาการสงสัยล่าช้าการใช้ภาษา(EL)มากที่สุด ร้อยละ35.71 หลังพัฒนามีพัฒนาสงสัยล่าช้าด้านการใช้ภาษา(EL)ลดลงเหลือร้อยละ 7.14 ผลการติดตามเยี่ยมพัฒนาการเด็กปฐมวัย พบว่า ก่อนพัฒนาได้รับการติดตามเยี่ยม ร้อยละ 84.61 หลังพัฒนา ร้อยละ 100 การมีส่วนร่วมของเด็กปฐมวัยในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยพบว่า ก่อนพัฒนามีส่วนร่วมในระดับน้อยมากที่สุด ร้อยละ 46.29 รองลงมา คือ ระดับปานกลาง ร้อยละ 41.17 และระดับมาก ร้อยละ 14.81 หลังพัฒนา มีส่วนร่วมระดับมาก มากที่สุด ร้อยละ 81.48 รองลงมา คือ ระดับปานกลาง ร้อยละ 12.96 และในระดับน้อย ร้อยละ5.55 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ มูนิเร๊ะ ผดุง, สุรัชย์ สุขสกุลชัย, วิราพรรณ แก้วประพันธ์, สิริพร ศรีเรือง, พิมพ์พรณ อนันตเสนา, รูชรีนา ปาแนแจกะ (2555) ผลการวิจัย พบว่า สภาพการจัดประสบการณ์เรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในจังหวัดยะลามีปัญหา 3 ด้าน คือ 1) เด็กไม่สามารถใช้ภาษาไทยสื่อสารในการจัดประสบการณ์เรียนรู้ได้ 2) ครูปฐมวัยมีภาระงาน ค่อนข้างมาก และ 3) โรงเรียนขาดแคลนสื่อการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการจัดประสบการณ์เรียนรู้แบบสองภาษา (ไทย-มลายู) สำหรับแนวทางในการพัฒนาสื่อประสมสองภาษาผู้บริหารโรงเรียนและครูปฐมวัย ควรเป็นสื่อที่เหมาะสมกับจำนวนเด็กและกิจกรรมการจัดประสบการณ์เรียนรู้ สอดคล้องตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพ.ศ. 2546 โดยเป็นสื่อที่ให้เด็กมีส่วนร่วมและเน้นเด็กเป็นสำคัญ

ระดับความรู้ของบุคลากรในการใช้ภาษามลายูท้องถิ่น จำนวน 38 คน พบว่าก่อนพัฒนาบุคลากรมีความรู้ในการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยในระดับน้อยมากที่สุดคือ ร้อยละ 68.42 ส่วนหลังการพัฒนาบุคลากรมีความรู้ในระดับมาก มากสุด ร้อยละ 92.11 และจากการเปรียบเทียบความรู้การใช้ภาษามลายูท้องถิ่นพบว่า ก่อนพัฒนามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.0 ค่า S.D. เท่ากับ 1.71 และหลังพัฒนามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.55 ค่า S.D. เท่ากับ 1.14 ผลต่างค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 19 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value 0.00) ซึ่งสอดคล้องกับอาริสรา ทองเหม (2562) ภาควิชาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ โดยเฉพาองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น แกนนนำชุมชนโรงเรียน มีส่วน ร่วมในการดำเนินงาน สนับสนุนให้มีการจัดทำแผน บูรณาการเด็กปฐมวัย ในพื้นที่ให้ โดยยึดเด็กเป็นศูนย์กลาง มุ่งประโยชน์ให้เด็กมีพัฒนาการสมวัยพร้อมเรียนรู้ พร้อมรณรงค์สร้างความรู้ความรอบรู้การเลี้ยงดูเด็กให้พ่อแม่ ผู้เลี้ยงดูให้เล่นกับ เด็กอย่างมีคุณภาพ และดูแลให้เด็กใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับการศึกษาของวัฒนา สว่างศรี (2561) ได้ทำการศึกษารูปแบบการพัฒนาการประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัยโดยภาคีเครือข่ายมีส่วนร่วม ภายหลังการพัฒนาพบว่าความร่วมมือของภาคีเครือข่ายส่งผลให้เด็กได้รับการกระตุ้นพัฒนาการภายใน 1 เดือน และส่งต่อเพื่อพบแพทย์เพิ่มมากขึ้นทำให้เด็กมีพัฒนาการที่สมวัย

ระดับทักษะการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นของบุคลากร พบว่าก่อนพัฒนาบุคลากรมีทักษะการใช้ภาษามลายูท้องถิ่น ระดับน้อยมากที่สุดคิดเป็น ร้อยละ 81.58.4 ส่วนหลังการพัฒนา บุคลากรมีทักษะ ระดับมากมากที่สุดร้อยละ 92.11 และจากการเปรียบเทียบทักษะการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นของบุคลากร พบว่าก่อนพัฒนา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.13 ค่า S.D. เท่ากับ 3.08 และหลังพัฒนามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 27.76 ค่า S.D. เท่ากับ 2.16 ผลต่างค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 37 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value 0.00) ซึ่งสอดคล้องกับ นุชฤดี รุ่ยใหม่ (2556) ที่พบว่า การใช้สื่อเพลง 2 ภาษา เด็กปฐมวัยส่วนใหญ่มีความเต็มใจในการร่วมประกอบการสอน มีการชื่นชอบในการใช้เพลง 2 ภาษา การใช้บัตรภาพรูปภาพ ประกอบการสอนพบว่าเด็กสนใจที่จะเรียนรู้มากขึ้น และการรู้คำศัพท์ของเด็กปฐมวัยหลังกิจกรรมการร้องเพลงและสื่อทวิภาษาสูงขึ้นและทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยหลังกิจกรรมการร้องเพลงและสื่อทวิภาษาสูงขึ้น

ระดับความพึงพอใจต่อการใช้อสื่อภาษามลายูท้องถิ่นในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยของบุคลากร ก่อนพัฒนาบุคลากรมีความพึงพอใจระดับน้อย มากที่สุดคิดเป็น ร้อยละ 65.79 หลังพัฒนาบุคลากรมีความพึงพอใจระดับมาก มากที่สุด ร้อยละ 94.74 รองลงมา คือ พึงพอใจระดับปานกลาง ร้อยละ 5.26 และการเปรียบเทียบเปรียบเทียบความพึงพอใจการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยของบุคลากร พบว่า ก่อนพัฒนา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.07 ค่า S.D. เท่ากับ 3.12 และหลังทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 28.15 ค่า S.D. เท่ากับ 2.00 ผลต่างค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 37 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value 0.00) ซึ่ง สอดคล้องกับผลการวิจัย องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่ง สหประชาชาติ (UNESCO) ที่ชี้ให้เห็นผลดีของการ ใช้ภาษาท้องถิ่นที่เป็นภาษาแม่เป็นฐานในการจัดการศึกษาและ สอดคล้องกับการศึกษาของศิริกัญญา ฤทธิ์แปลก (2559) และได้ทำการศึกษารูปแบบการพัฒนาการประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัยโดยภาคีเครือข่ายมีส่วนร่วมภายหลังการพัฒนาพบว่าความร่วมมือของภาคีเครือข่ายส่งผลให้เด็กได้รับการกระตุ้นพัฒนาการภายใน 1 เดือนและส่งต่อเพื่อพบแพทย์เพิ่มมากขึ้นทำให้เด็กมีพัฒนาการที่สมวัย

การนำผลวิจัยไปใช้

1. เครือข่ายสุขภาพเช่น คุรุศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ผู้ดูแลเด็ก และ อสม. มีส่วนสำคัญในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย จึงควรได้รับการพัฒนาศักยภาพในด้านความรู้และทักษะและการปฏิบัติตนในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กอย่างต่อเนื่อง
2. การพัฒนาสื่อควรได้รับการสนับสนุน ทรัพยากรดำเนินงาน เช่นงบประมาณเพื่อจัดประชุมชี้แจง วัสดุอุปกรณ์ในการประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยให้กับเครือข่ายสุขภาพในพื้นที่
3. หน่วยงานอื่นๆที่มีปัญหาในเรื่องการสื่อสารเด็กปฐมวัยควรส่งเสริมการผลิตสื่อสองภาษาทั้งภาษาไทยและภาษามลายูเพื่อช่วยในการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย

4. ควรมีการเตรียมความพร้อมให้กับบุคลากรที่จะบรรจุและกำลังย้ายมาปฏิบัติงานในพื้นที่ให้มีความพร้อมในการสื่อสารภาษามลายูท้องถิ่นก่อนปฏิบัติงาน เช่นการจัดระบบสรรหา ฝึกอบรม พัฒนา และบรรจุแต่งตั้งบุคลากรที่มีถิ่นภูมิลำเนาอยู่ในพื้นที่

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรวิจัยพัฒนาสื่อภาษามลายูท้องถิ่นให้ดึงดูดความสนใจ ในการส่งเสริม สื่อสำเร็จรูป สื่ออิเล็กทรอนิกส์ รูปภาพ เสียง ให้สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่
2. ควรวิจัยการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนจะช่วยให้เกิดการบูรณาการที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเชื่อมโยงกับความรู้สมัยใหม่ ช่วยยกระดับ และสร้างความเข้มแข็งทั้งทางด้านภาษาไทยและภาษามลายูท้องถิ่นของเด็กปฐมวัยในประเทศไทยในอนาคต

รายการอ้างอิง

- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2559). ผลการสำรวจสถานการณ์ระดับสติปัญญาเด็กรุ่นไทยปี 2559. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- ชฎาภรณ์ ชื่นตา, สุภาพร แก้วใส, สมจิต แซ่ลิ้ม, เพียงนคร คำผา. (2561). โครงการศึกษาวิจัยการพัฒนาการเล่าเรื่องและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยแบบบูรณาการ. ยโสธร: สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดยโสธร.
- นุชฤดี รุ่งใหม่. (2556). การพัฒนาทักษะการพูดและการรู้คำศัพท์ของเด็กปฐมวัยในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่สังกัดศูนย์พัฒนาเด็กเล็กของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นโดยใช้กิจกรรมร้องเพลงและสื่อทวิภาษา. สืบค้นเมื่อ 25 ตุลาคม 2559. จาก <https://www.doi.nrct.go.th/ListDoi/listDetail?ResolveDOI=10.14457/SDU.res.2013.40>
- ปรัชญนันท์ นิลสุข. (2553). สื่อและเทคโนโลยี การศึกษาเพื่อพัฒนาการศึกษา จังหวัดชายแดนใต้. วารสารวิทยบริการภาคใต้. 21(3), 107-118.
- มุนีเร้าะ ผดุง, สุรัชย์ สุขสกุลชัย, วิราพรรณ แก้วประพันธ์, สิริพร ศรีเรือง, พิมพ์พรณ อนันท์เสนา, รูชนี ปาแนแจกะ. (2555). สภาพการจัดประสบการณ์เรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองและแนวทางในการพัฒนาสื่อประสมสองภาษา;กรณีศึกษาจังหวัดยะลา. วารสารปาริชาติ, 25(1), 31-39.
- วัฒนา สว่างศรี. (2561). การศึกษาการพัฒนาการรูปแบบการประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัยโดยภาคีเครือข่ายมีส่วนร่วม. สืบค้นเมื่อ 11 มิถุนายน 2561. จาก <http://mkho.moph.go.th/research2018/showdata2.php?id=157>
- ศิริกัญญา ฤทธิ์แปลก. (2559). การพัฒนารูปแบบการส่งเสริมพัฒนาการเด็กอายุ 1-3 ปี โดยครอบครัวและชุมชนมีส่วนร่วม:กรณีศึกษาชุมชน ตำบลบ้านยาง อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์. สืบค้นเมื่อ 18 กรกฎาคม 2559. จาก https://www.kmutt.ac.th/jif/public_html/article_detail.php?ArticleID=183144
- ศอลาสุดดิน สมาอน. (2561). การศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษามลายูในภาษาไทยถิ่นใต้สตูลเพื่อสร้างกระบวนการเรียนรู้ของนักศึกษา. วารสารสารสนเทศ, 17(1), 133-142.
- สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. (2559). คู่มือโรงเรียน พ่อ แม่ เพื่อลูกรัก “สุขภาพดี สมองดี อารมณ์ดีมีความสุข”. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: นวัตกรรมจากการพิมพ์จำกัด.
- สุวิไล เปรมศรีรัตน์. (2562). การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาท้องถิ่นและภาษาไทยเป็นสื่อ: กรณีการจัดการศึกษาแบบทวิภาษา(ภาษาไทย-มลายูถิ่น) ในโรงเรียนเขตพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ (ระยะที่ 3). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- อาริสรา ทองเหม, จินตนา พัฒนพงศ์ธร. (2564). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพัฒนาการเด็กปฐมวัย: กรณีพื้นที่โครงการพัฒนาเพื่อความมั่นคงในพื้นที่ชายแดนอันเนื่องมาจากพระราชดำริเขตกองทัพอากาศที่ 3. สืบค้นเมื่อ 20 กรกฎาคม 2564 จาก <https://www.hp.anamai.moph.go.th/web-upload/4xceb3b571ddb70741>

ad132d75876bc41d/202106/m_news/35025/204972/file_download/41fe3e77eb3ae4c2cafc13
c52979daf6.pdf

Seels, B. & Glasgow, Z. (1998). *Making Instructional Design Decisions*. OH: Columbus. Prentice Hall